

РЕШЕНИЕ

№ 7259

гр. София, 03.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова-Десподска

Ванина Колева

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **10338** по описа за **2021** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от АПК, във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на В. П. К. – [населено място],[жк], бл. № 208, вх. “И“, ап. № 28, чрез представител по пълномощие адв. К. Д., против Решение от 23.08.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 10039/2020 г. от СРС, НО – 101-ви състав.

С оспореното решение е потвърдено изцяло Наказателно постановление /НП/ № Р-10-356/06.07.2020 г., издадено от зам.-председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, с което на касатора за нарушение на чл. 114б, ал.1 от Закона за публичното предлагане на ценни книжа /ЗППЦК/ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 7 000 лв., на основание чл.221, ал.1 т.4 ЗППЦК.

В жалбата се твърди, че въззивното решение е неправилно и необосновано, постановено в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Неправилно е определена датата на извършване на нарушението. Излагат се съображения за ниската степен на обществена опасност на нарушението, което е първо за касатора. Релевира се довод за липса на виновно поведение от страна на К.. Моли да бъде отменено въззивното решение и вместо него бъде постановено друго такова, отменящо НП. Претендира присъждането на разноски за двете съдебни инстанции.

Ответникът – редовно призован, не се явява, не изпраща представител и не заявява

становище по жалбата. В постъпили на 02.12.2021г.,с вх. № 42152 по описа на съда писмени бележки ответника ,чрез процесуален представител юрк. Г. оспорва основателността на касационната жалба и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Разпоредбата на чл. 63, ал.1 от ЗАНН препраща към касационните основания, визирани в чл. 348, ал.1 НПК – нарушение на закона, съществено нарушение на процесуалните правила и явна несправедливост на наложеното наказание. Посоченото касационно основание в жалбата „необоснованост” не попада в кръга на валидните касационни основания по чл.348,ал.1 НПК, поради което не следва да бъде обсъждано от настоящия съд.

Приетата от районния съд фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, както и показанията на разпитания актосъставител И. Н.. При извършена на 05.03.2020 г. проверка от органите на Комисията за финансов надзор /КФН/ е установено, че на Общото събрание на акционерите на [фирма], проведено на 23.12.2019 г., касаторът е бил избран за нов член на Съвета на директорите. В законоустановения 7-дневен срок той не е декларирал пред КФН изискуемата съгласно чл.114б, ал.1 ЗППЦК информация. На 09.03.2020 г. за извършеното нарушение е съставен АУАН № Р-06-25, въз основа на който на 06.07.2020 г. е издадено оспореното наказателно постановление. При тази фактическа обстановка районният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора.

Този извод е правилен.

Неоснователно е оплакването за допуснати съществени процесуални нарушения. При постановяване на решението въззивният съд не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила, извършил е цялостна проверка на обжалвания акт. Събрал е допустимите и относими към спора доказателства, подробно е обсъдил доводите на страните. В мотивите на решението е направено подробно изложение на установените от събраните по делото фактически обстоятелства и на следващите от тях правни изводи.

Неоснователно е и оплакването за неправилно определяне датата на извършване на нарушението. Съгласно чл. 114б, ал. 1 от ЗППЦК членовете на управителните и

контролните органи на публичното дружество, неговият прокурист и лицата, които пряко или непряко притежават най-малко 25% от гласовете в общото събрание на дружеството или го контролират, са длъжни да декларират пред управителния орган на публичното дружество, както и пред комисията и регулирания пазар, където са допуснати до търговия акциите на дружеството, информация за юридическите лица, в които притежават пряко или непряко поне 25 на сто от гласовете в общото събрание или върху които имат контрол; за юридическите лица, в чиито управителни или контролни органи участват, или чиито прокуристи са; за известните им настоящи и бъдещи сделки, за които считат, че могат да бъдат признати за заинтересовани лица. Съгласно ал. 2 членовете на управителните и контролните органи на публичното дружество и неговият прокурист са длъжни да декларират обстоятелствата по ал. 1 в 7-дневен срок от избирането им, а лица, които пряко или непряко притежават поне 25 на сто от гласовете в общото събрание на дружеството или го контролират - в 7-дневен срок от придобиване на гласовете, съответно на контрола. Законът въвежда като начален срок за деклариране на горните обстоятелства избирането на лицето в съответните органи, а не вписването на този избор. Всъщност в настоящия случай това няма значение, тъй като вписването на избора е извършено на 02.01.2020 г., а АУАН е съставен на 09.03.2020 г., т.е. много след изтичането на седмодневния срок, дори той да се брои от 02.01.2020 г.

Доводите за ниска степен на обществена опасност на нарушението, липсата на виновно поведение и обстоятелството че е първо за касатора са обсъдени от въззивната инстанция и в решението са изложени подробни и убедителни мотиви за липсата на предпоставки за приложението на чл.28 ЗАНН, които настоящата инстанция споделя изцяло е на намира за необходимо да преповтаря.

Наказателното постановление и АУАН са издадени в срок от надлежен орган, в предвидената от закона форма, подписани са съгласно изискванията на закона, дадена е възможност за възражения на нарушителя и съдържат реквизитите, посочени в чл. 42 и чл.57, ал.1 от ЗАНН. Правната квалификация на нарушението е определена правилно от административнонаказващия орган. Наложено наказание е съобразено с определения от закона размер.

Тъй като настоящата инстанция не стигна до фактически и правни изводи различни от тези на районния съд, то обжалваното решение, като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК във вр. чл.144 АПК съдът следва да се произнесе по претенцията на касатора за присъждане на разноски за касационната и въззивната инстанция и тази на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Страните не са представили списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението по чл. 81 ГПК, а единствено ги лишава от правото да искат изменение на решението в частта на разноските.

Предвид изхода на спора и по аргумент от противното на чл.63,ал.3 ЗАНН неоснователна е горната претенция на касатора, като при отхвърляне на искането за присъждане на разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Ответникът за пръв път е отправил към съда искане за присъждане на юрисконсултско искане в депозираните на 02.12.2021г. г. писмени бележки. Тази страна не е заявила своевременно (до приключване на устните състезания) претенцията си за разноски, нито пък е представила в същия срок списъка по чл. 80

ГПК с оглед обезпечаване на възможност за насрещната страна да упражни правото си по чл. 78, ал. 5 ГПК, поради което, по аргумент от нормата на чл. 64, ал. 1 ГПК същото искане не сезира валидно съда и по същото съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК във връзка чл.63, ал.1 ЗАНН Административен съд София-град,XXII-ри касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 23.08.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 10039/2020 г. от СРС, НО – 101-ви състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :